

Duel

Mar Amorós Benet

Image not found.

Capítulo 1

A les set de la tarda en punt, quan el sol es començava a pondre, Sir Henrik Evans i Sir George Peyton es trobaven sobre el Pont de la Torre cara a cara, a només mig metre de distància. Al seu costat, un altre home sostenia una caixa color beix. A dins, dos llustrosos revòlvers esperaven el seu torn.

– Bé senyors, esteu d'acord amb els termes del duel? – Va dir el jutge, mentre ambdós participants responien afirmativament a l'uníson. Sir Peyton va empunyar l'arma primer, observant-la des de tots els angles possibles.

– No es preocupi, m'he assegurat que estiguin en perfectes condicions – El jutge es va apartar uns metres quan Sir Evans va recollir la seva.

– Es nota com el nostre estimat George no ha sostingut un arma en la seva vida – Sir Evans va deixar anar una rialla condescendent.

Sir Peyton no va caure en la provocació, i es va dirigir impassible cap a la seva posició. Els dos contendents seguien cara a cara, però aquest cop onze metres els separaven.

– Contaré fins a deu, i només aleshores disparareu l'única bala carregada.

La suor freda començava a fer acte de presència en els seus arrugats fronts. El majestuós pont seria testimoni de la mort d'un d'ells. O de tots dos.

– Un!

El cel es mostrava amenaçador. La pluja era imminent.

– Dos!

El vent formava onades dansaires just a sota els seus peus.

– Tres!

S'apuntaven mútuament. Sir Peyton no podia mantenir el pols. Era cert, mai havia ni tan sols arribat a tocar una arma de foc. Sir Evans tampoc.

– Quatre!

Per què havia acceptat el duel, es preguntava Sir Evans. L'orgull l'havia

traït un cop més.

– Cinc!

Sir Peyton mirava el seu adversari amb un odi pur. Li havien robat absolutament tot.

– Sis!

No hauria d'haver anat mai a aquella maleïda festa. Així no l'hauria conegut mai, i no s'hauria enamorat mai, pensava Sir Evans.

– Set!

El mataré. La meua vida només té sentit si mato aquest desgraciat. Sir Peyton va aconseguir establir el seu pols.

– Vuit!

Va ser amor a primera vista. Per què collons havia d'estar casada amb aquest sonat? Els nervis semblaven haver passat a Sir Evans.

– Nou!

És home mort.

Merda, no vull morir encara.

– Deu!

Ambdós trets van ressonar, trencant el silenci i aturant el temps uns instants. Un dels homes va deixar anar un crit sord i es va desplomar a terra com un sac de patates. La bala havia travessat el seu cor.

El guanyador es va palpar tot el cos per comprovar que estava il·lès. Es va deixar caure de genolls i va alliberar unes llàgrimes que portaven masses llunes acumulant-se. Hauria valgut la pena? Era improbable. Madam Logan s'estimava genuïnament els dos homes, i no va poder elegir. Era impossible. L'elecció, així doncs, va ser imposada per un objecte fred, inanimat i cruel.